

PRODLOUŽENÝ VÍKEND

Ve filmu Prodloužený víkend, natočeného na motivy bestselleru Joyce Maynard „Labour Day”, se představí vítězka ceny Akademie Kate Winslet a na tutéž cenu nominovaný Josh Brolin. Režie držitel nominace na cenu Akademie Jason Reitman.

S nadcházejícím prodlouženým víkendem na svátek 1. máje se třináctiletý Henry Wheeler se svou matkou Adele odváží vyrazit do obchodu koupit Henrymu šaty na další školní rok. Adele neměla snadný život – je rozvedená samoživitelka, která se momentálně zřídkakdy odváží mimo zdi svého domu.

Během cesty narazí Henry na zraněného muže jménem Frank, který žádá Henryho a Adele o pomoc. Má charisma a je neuvěřitelně přesvědčivý. Adele zdráhavě souhlasí, že si vezmou neznámého domů, a tím uvede do pohybu celou řadu událostí. Tento osudný sváteční víkend navždy změní jejich životy - přinutí je konfrontovat se se svou minulostí a určit jejich budoucnost.

Ve filmu „Prodloužený víkend” hrají Kate Winslet („Předčítač,” „Nouzový východ”) v roli Adele vedle Joshe Brolina („Tahle země není pro starý,” „Wall Street: Peníze nikdy nespí”) jako uprchlého odsouzence Franka Chamberse. Gattlin Griffith („Výměna,” „Green Lantern”) hraje Henryho Wheelera a Clark Gregg („Avengers,” „Thor”) Henryho otce Geralda. Začínající herci Tom Lapinski („Black Dog Red Dog,” „Kravaťáci”) a Maika Monroe („Bling Ring: Jako VIPky,” „Za každou cenu!”) září jako mladý Frank a jeho žena Mandy. Herecké obsazení doplňují J.K. Simmons („Juno”, „Lítám v tom”) jako soused pan Jervis a James Van Der Beek („Dawsonův svět”, „Don't Trust the B in Apt 23”) v roli strážníka Treadwella. Film vypráví Tobey Maguire („Velký Gatsby”, „Spiderman”), který hraje dospělého Henryho.

Scénář napsal Jason Reitman, který film také režíroval a produkoval spolu s Lianne Halfon a Russellem Smithem („Juno”, „Znovu a jinak”) a se svou partnerkou z Right of Way Films Helen Estabrook („Lítám v tom”, „Znovu a jinak”). Výkonnými producenty jsou Steven Rales z Indian Paintbrush („Až vyjde měsíc”, „Znovu a jinak”), Mark Roybal („Ve službách války”, „Pochyby”), Michael Beugg („Děkujeme, že

kouříte”, „Lítám v tom”) z Federal Films a Jeffrey Clifford („Lítám v tom”, „Hlavně nezávazně”) z Heyday Films.

ÚVOD

Kniha Labor Day uznávané spisovatelky Joyce Maynard vyšla v létě roku 2009 a rychle se dostala na list bestsellerů New York Times. Tento netradiční příběh je jak napínavý, tak emocionálně působivý.

Producentka Helen Estabrook, partnerka Jasona Reitmana v Right of Way Films, si knihu přečetla na doporučení své kamarádky a postavy a jejich cesta ji, stejně jako mnoho dalších, oslovily. Napadlo ji, že ta kniha má všechny prvky skvělého filmu.

„V jádru je to příběh dospívání propletený se ztracenou a nalezenou láskou, která se vyvíjí v průběhu šesti dnů. Myslím, že ten komplikovaný a okouzující vztah mezi Adele, Frankem a Henrym a to, jak mnoho je v sázce, tvoří dobře filmově zpracovatelný příběh,” říká Estabrook.

Na její popud si knihu přečetl i Reitman, a souhlasil s tím, že by z toho mohl být skvělý film.

„Vždycky mě fascinovaly příběhy o lidech, kteří dělají nepochopitelné věci,” vysvětluje Reitman. „A jako režiséra mě vždycky lákalo vyprávět příběh, při kterém se bude publikum ptát, proč se něco děje nebo neděje. Čím těžší je pro publikum uvěřit, že určitá postava něco udělá, tím víc chci ten příběh vyprávět. Je to fantastická vypravěčská výzva – a scénářistická a režijní výzva -, vytvořit prostředí, ve kterém postavy dělají věci, které byste sami nikdy neudělali, ale způsobem, kterému nakonec rozumíte,” říká Reitman.

Reitman kontaktoval Joyce Maynard. „Byla jsem samozřejmě nadšená, že jsem mohla předat svůj příběh do rukou Jasona Reitmana. Dobře jsem znala jeho práci a zdálo se mi, že je pro tenhle projekt ideálním režisérem,” říká Maynard. Přestože je

„Prodloužený víkend“ teprve Reitmanovým čtvrtým režisérským dílem, Maynard věřila, že jeho relativně mladý věk bude přínosem.

„Děj knihy se odehrává v roce 1987, ale je to příběh nyní už dospělého muže, který se ohlíží za víkendem, který mu jako mladému chlapci změnil život... a Jason je teď zhruba ve věku tohoto muže,“ vysvětluje Maynard.

Pro Joyce bylo psaní Labor Day (v češtině Sváteční víkend v překladu Jany Kordíkové) jedinečnou zkušeností – román napsala za 10 dní, přičemž celou dobu netušila, jak celý příběh skončí. „Od samého počátku jsem celý příběh viděla jako film. Byl to film, který se odehrával v mé hlavě a který jsem sepsala velmi rychle, protože jsem se sama chtěla dozvědět, jak to dopadne,“ vzpomíná Maynard.

Adele a Frank jsou mimořádně složité postavy s tragickou minulostí, která silně utváří to, kým jsou, ale jak se postupně poznávají, stává se jasné, že se vzájemně posilují. Je mezi nimi tichá, jemná, ale zřejmá náklonnost, což vyžadovalo výjimečné herce.

„Tohle je film, ve kterém je důležitý každý záchvěv,“ vysvětluje Reitman. „Potřeboval jsem herce, z kterých vycítíte vše, i když vlastně nic nedělají, jen obyčejně dýchají, přesto cítíte jejich postavu – a upřímně, neznám pro tohle lepší herce, než je Kate Winslet a Josh Brolin. Jedna věc je být schopen něco zahrát, něco říkat a být schopen hýbat lidmi prostřednictvím jejich dialogů, ale úplně jinou věcí je být schopen jen na někoho zírat a vcítit se do situace, kdy máte být zděšený nebo zdrcený. A Josh a Kate to nejen umí, ale od prvního dne mezi nimi funguje nezbytná chemie,“ vypráví Reitman.

„Myšlenka na práci s Jasonem a Joshem byla neodolatelná,“ říká Winslet. „Scénář je nádherně napsaný, v mnoha směrech velmi jednoduše, ale také propracovaně. Všechno je malé, ale všechno v tom filmu hodně znamená, je v něm například složitá škála emocí. Příběh samotný je skutečně krásný a čistý, uchvátilo mě, jak se ti dva lidé, navzdory všem zvláštnostem, setkají a souzní spolu způsobem, který doslova změní oba jejich životy. Pro mě v tom je velká síla,“ říká Winslet.

Joshe Brolina neobvyklý, ale podmanivý vztah mezi Adele a Frankem přitahoval. „Nejdřív jsem si přečetl knihu a byl jsem nadšený. Nikdy si nejste jistí, jestli Frank tak

dobře manipuluje nebo jestli je to skutečné, což dělá zážitek mnohem zajímavějším,” přemítá Brolin.

„Myslím, že film má skvělou strukturu. Máte možnost vidět postavy v různých obdobích života, vidíte jejich reakce. Vidíte velmi zranitelného mladého Franka a vidíte ho také po 18 letech ve vězení a to, jak ho to zasáhlo. Téměř se chce vrátit zpátky v čase a znovu získat své mladé srdce. Znovu chce být jemný. Adele se chce také vrátit do šťastnějších časů. Vidíte následky jejich minulostí, oba jsou traumatizovaní a neustále s tím bojují, zatímco pomalu přijímají ten dar, který jim dává přítomnost, to náhodné setkání, které jim může změnit úplně vše,” říká Brolin.

Jednou z nejdůležitějších postav byl pravděpodobně mladý Henry Wheeler. Třináctiletý Gattlin Griffith měl za sebou jen malé role ve filmu a v televizi, přičemž nejvýznamnější byla asi jeho role po boku Angeliny Jolie ve *Výměně*.

„Skutečným objevem tohoto filmu je Gattlin Griffith...” vysvětluje Reitman. „Rozhodování o tom, kdo bude hrát Henryho, bylo nejtěžším castingovým rozhodováním v mém životě. Gattlin má přirozený talent, je šikovný. Umí být hercem velkého plátna, má to skoro ve svém DNA kódu – má schopnost v jednom okamžiku dělat všechno a nic. Má neuvěřitelný instinkt a přesně ví, jak na plátno přenést všechny ty jemné emocionální nuance. Připadalo mi, že se dívám na LeBrona Jamese – má tu samou živelnost a přirozený talent. Obsadit ho do tohoto filmu bylo šťastné rozhodnutí,” pokračuje Reitman.

Další castingovou výzvou bylo najít herce, který by zahrál mladého Franka. Stačil však první pohled na nováčka Toma Lipinskiho a hledání bylo u konce. Lipinskiho podoba s Brolinem je tak nápadná, že tím byl i sám Brolin zaskočen.

Lipinski byl z možnosti pracovat s Brolinem nadšený a pečlivě sledoval jeho pohyby a styl projevu, aby je mohl co nejpřesněji předvést. Zároveň přiznává, že byl z Brolina strašně nervózní. Brolin shodou okolností natáčel nedávno „Muže v černém III”, kde hrál mladého Tommyho Lee Jonese, takže mohl zkušenosti z celého procesu předat Lipinskimu.

Stejně jako roli mladého a staršího Franka vidíme i postavu Harryho od jeho mládí až po dospělost. Přestože na plátně strávil z herců nejméně času, vypráví dospělý Henry příběh „Prodlouženého víkendu“. Reitman proto potřeboval výrazného herce, který by byl schopen přesvědčivě ztvárnit dospívajícího Henryho jak na plátně, tak mimo něj.

„Film potřeboval hlas, který by byl inteligentní, hloubavý a zajímavý,“ říká Reitman. „Když jsem se podíval na tvář Gattlina Griffitha a představil jsem si, jak dospívá, nedokázal jsem si představit jiný hlas, než hlas Tobeyho Maguirea, a jen jsem se modlil, aby řekl ano. Tobey má neobyčejný hlas, který je velmi dospělý a inteligentní, ale ve kterém je zároveň něco velmi mladistvého,“ pokračuje režisér. „Jeho hlas příběh ještě posílí a samotný hlas se stane fantastickým spojovacím prvkem, který nás přitáhne zpátky k tomu, proč se díváme.“

Jako obdivovatel předchozích Reitmanových filmů byl Maguire nadšený, že doplnil hereckou sestavu. „Už dlouho cítím respekt k Jasonovu talentu,“ říká Tobey Maguire.

Přestože se Maguire s Griffithem před kamerou nesešli, strávil Maguire se svým mladším já trochu času. „Doufám, že o něm v budoucnu ještě uslyšíme,“ uvažuje Maguire, „Gattlin je skvělý kluk a podmanivý mladý herec.“

PŘÍBĚH

„Prodloužený víkend je romantické drama, které musíte v jeho průběhu skládat dohromady. Je to film, ve kterém poznáváte každou postavu kousek po kousku, ne scénu po scéně,“ vysvětluje Reitman. „Kupodivu je to film, který je hodně o prvních dojmech a o tom, jak mohou klamat.“

Příběh vypráví dospělý Henry, který se ohlíží zpátky na klíčové léto roku 1987. Třináctiletý Henry žije sám s matkou Adele. Adele, samotářka otřesená událostmi, které vedly k jejímu rozvodu, je na Henrym závislá – nejen kvůli obvyklým organizačním záležitostem, ale i na jeho společnosti. Žijí v idylickém městečku v New England.

Sousedé se tu běžně zastavují na kus řeči a přicházejí odemčenými dveřmi rovnou dovnitř. Obyvatelé se procházejí hlavní třídou a míří za svými mámami, zaskočí do obchodů nebo kaváren. Ale Adele nedokáže sdílet toto přátelské hemžení odehrávající se před jejím vchodem. Není úplně vydělená ze společnosti – její přátelé a sousedé se o ni starají. Spíš se zdá, jako by byla mimo to vše, bez jakékoliv známky aktivní účasti.

„Adele je samoživitelka žijící se svým mladým synem velmi tichý život. Distancuje se od společnosti a vy nevíte přesně proč. Bývalá tanečnice byla šťastně vdaná za Henryho otce Geralda... ale v té ženě je něco, co nemůžete přesně zachytit,” říká Winslet.

Vzhledem k tomu, že Adele na svého syna tolik spoléhá, je Henry nucen dospět daleko dřív, než jeho vrstevníci.

„Uvázl mezi dětstvím a dospělostí. Nemůže se svou mámou mluvit o tom, čím žije, protože jeho matka je emočně strádající a uzavřená. Také cítí, jako by už nebyl součástí života svého otce, protože on už je dál, takže se musí starat o svou matku a zastávat roli hlavy rodiny,” vysvětluje Gattlin Griffith.

A to, že si její bývalý manžel Gerald (Clark Gregg) kompletně přetvořil svůj život, Adele také moc nedodá. „Gerald se k vlastnímu synovi nijak nepoutá a nevypadá, že by se nějak zapojoval do chlapcova života. Už je dál a má druhou rodinu. To je něco, co v reálném životě vidíme často; lidé se posunou a ne vždy dávají pozor na to, co nechávají za sebou. Ale potom, jak se příběh odvíjí, vidíme muže, kterým kdysi byl a pouto, které kdysi mezi ním a Adele bylo, a které Geraldovi zlomilo srdce, když už dál nebyl schopen snášet intenzitu jejich vztahu,” říká Clark Gregg.

Jak se Adelín emocionální stav stále zhoršoval, úměrně tomu narůstala Henryho pečovatelská odpovědnost.

„Henry je vůči své matce velmi ochránářský a neustále sleduje, co by ji mohlo rozrušit,” říká Griffith.

S pomalým příchodem nového školního roku přesvědčí Henry Adele, aby opustila dům a vzala ho na nákup, protože vyrostl ze svého oblečení. Adele je nerozhodná a má

strach, ale zároveň ví, že má vůči svému synovi odpovědnost. Nikdo nemohl předvídat, že tato zdánlivě všední cesta nastartuje sérii neočekávaných a nebezpečných událostí, které navždy změní směr jejich životů.

Během nakupování narazí Henry na Franka (Josh Brolin), zraněného muže, který prosí o pomoc. Henry se zdráhá – na Frankovi je něco zastrašujícího, tedy kromě faktu, že je cizí člověk. Když se Adele snaží ho zdvořile odmítnout, je jasné, že Frank nebere ne jako odpověď. „Je samozřejmě nervózní a skeptická k tomu, kdo je ten muž a jaké jsou jeho pohnutky, ale on skutečně vypadá, že potřebuje pomoc,” říká Winslet.

„Z nějakého důvodu ho vezme domů a myslím, že přesně v okamžiku, kdy tento cizinec sedí na zadním sedadle jejího auta vedle jejího syna, skutečně začne přemýšlet ‘Dobře, co to proboha dělám a k jakému nebezpečí může dojít?’” vysvětluje Winslet.

Ve skutečnosti toto náhodné setkání a rozhodnutí změní celé jejich životy.

„Když jsme se poprvé setkali s Adele, byla tichá, třásla se. Její syn pečoval o ni, ne ona o něj. Měli jsme silný dojem, že něco v jejím životě chybí, ale nevěděli jsme proč. Když udělala tohle nepravděpodobné rozhodnutí vyhovět děsivě vyhlížejícímu muži, napadne nás, že v Adele něco je, minulost, krása, záblesk života čekající na vynoření. Nevíme, jestli byl Frank vězněn oprávněně, ale každopádně je hrozivý. Když ho poprvé uvidíme, kulhá a krvácí. Vypadá, jako by odněkud utíkal. A nám trvá celý film, než zjistíme, jestli mu máme věřit nebo ne,” vysvětluje Reitman.

Když přijedou k Adele domů, Frank přizná, že je uprchlý vězeň a že se zranil, když vyskočil z okna při útěku z vězení. Vážnost situace ji omráčí... stejně jako pomalé zjišťování, že ten kriminálník nemusí být tak strašný, jak se obávala.

„Adele a Henry se ocitnou v situaci, kdy se jim v domě objeví cizí muž. Uprchlý vězeň jim začne odhalovat svůj příběh, to, kým je, proč tam je a řekne i to, že to ráno uprchl z vězení. A oni se kupodivu nezačnou víc bát, jejich strach naopak ustupuje, když zjistí, že Frank je ve skutečnosti slušný člověk. Setkání s Frankem a jeho ukrývání Adele pomůže odhalit, kým je ona sama a co se jí stalo,” říká Winslet.

Frankova minulost ostře kontrastuje se současností, když z televize zazní zpráva o jeho útěku. Frank na to reaguje tím, že Adele sváže, ale jako všechno ostatní, co s ním souvisí, ani tohle není tak, jak se zdá. „U tohoto člověka nikdy nevíte, jestli se vážně v domě chystá spáchat nějaký hrozný zločin nebo jestli je to jinak...” vysvětluje Josh Brolin.

Na Frankovi je něco jemného a silného, milého i neústupného. Pro své „vězně“ vaří a svázanou zajatkyni Adele opatrně krmí lžičkou. Adele a Henrymu připravuje snídani. Opravuje dům. Pouto mezi Adele a Frankem a mezi Frankem a Henrym se stává stále silnějším. A je jasné, že se Frank nechystá odejít a že si to vlastně nepřejí ani jeho „zajatci“. Brzy se stává vítanou součástí rodiny.

„Nejvíc se mi na tom příběhu líbí, že ten chlapík, který je považovaný za špatného, má na Henryho a Adele tak pozitivní vliv,” říká Brolin.

„Henry nemusí neustále dohlížet na matku, když je kolem Frank a Frank zase Henryho učí, jak být dítětem a jaké to je, mít u sebe tátu,” říká Griffith. „Když přijde do domu Frank, celý ho znovu ožíví.”

Rozhodujícím zvratem v jejich vztahu se stane jednoduchý úkon pečení koláče. Frank pomalu a pečlivě učí Adele a Henryho postup, který jej naučila jeho babička a pozvedá pečení na umění. Jeho zaměřenost na detail a láskyplný způsob, jakým učí Adele, je rozhodujícím momentem. Když je koláč hotový, udělá v něm Frank dírky ve tvaru „A” jako „Adele”.

„Ten koláč se stává katalyzátorem a odhaluje, kým Frank skutečně je,” říká Reitman.

Jakkoliv je myšlenka takové nové rodiny krásná, skutečností zůstává, že Frank je mužem na útěku. Adelino čerstvé emocionální probuzení situaci ztěžuje - je zoufale rozhodnutá Franka neztratit. Rozhodnutí obou je riskantní a extrémní, protkané nadějí, ale nakonec odsouzené ke zkáze.

VÝROBA

Natáčení začalo počátkem června 2012 v pitoreskním městečku Shelburne Falls, MA. Toto malebné město v New England vytvořilo klidnou kulisu pro fiktivní město Holton Mills, NH. Štáb se rozhodl pro Shelburne Falls rok před začátkem natáčení. „Hledali jsme město, které by bylo krásné, ale ne roztomilé. Mělo to být město, které zůstalo neobjevené a které nepřitahuje turisty. Muselo vypadat, jako kdyby tam žili skuteční lidé,” vysvětluje producent Russ Smith. Jason Reitman si spolu s Lianne Halfon a Helen Estabrook udělal výlet z Bostonu, aby se na lokace podívali - a okamžitě věděli, že našli domov Adele a Henryho.

Zatímco se exteriéry točily v Shelburne Falls, o 130 km východněji na předměstí Bostonu se natáčely scény z Adelina domu. Dům prošel velkou změnou, aby působil zchátrale a zanedbaně a odrážel tak emocionální stav své majitelky. Tráva byla přerostlá, na přední verandě byly pavučiny a odlupující se nátěr, na zadní verandě byly děravé sítě. Také vnitřek domu prošel generální změnou. Kuchyň musela vypadat jak z 80. let, roztrhané tapety se odlepovaly a tmavé, zašlé závěsy pomohly vytvořit pochmurnou atmosféru celého prostředí. Reitman dal jako obvykle přednost lokacím, které mohl přestavět podle svých potřeb. „Rád natáčím na skutečných místech. Chci být omezený lokací, ve které jsem,” vysvětluje Reitman. „Vždy jsem věřil, že režie je spíš reagující než kreativní. Prací režiséra je reagovat na scénář, na výkon, na lokace, kostýmy, na všechno – režisér je ve své práci uměřený. Rád cítím, že jsem ve skutečném domě, když už v něm natáčím.”

Všech 300 scén „Prodlouženého víkendu” se natáčelo v lokacích bez použití kulis, což byla speciální výzva pro výtvarníka Steva Saklada.

„Byli jsme s Ericem Steelbergem schopní postavit pro Jasona dům na scéně, kde jsme mohli vytvořit pohledy z okna podle jakéhokoliv počasí, den, noc, zamračeno nebo slunečno. Dokázali jsme vytvořit jakékoliv počasí, které chtěl. Dokázali jsme odtáhnout zdi, když kamera potřebovala projít zdí. Dokázali jsme mu poskytnout vše, co by mohl chtít, ale nepadlo to na úrodnou půdu,” směje se Saklad. „Jason v hloubi duše cítil, že pouze skutečná lokace vdechne příběhu život. Že všechna faktická omezení budou

naopak působit jako skutečný život, takže herci budou v tomto reálném prostředí působit tak, jak by v kulisách nikdy nepůsobili. A měl pravdu.”

KOSTÝMY PRO PRODLOUŽENÝ VÍKEND

Dalším klíčovým prvkem filmů odehrávajících se v minulosti jsou kostýmy, a kostýmní výtvarník Danny Glicker se tohoto úkolu zhostil s vervou. „Když pracujete na období 80. let, která jsou docela blízko a zároveň daleko, nestačíte se divit, jak je všechno jiné – nic z toho, co je dnes k sehnání, není stejné, jako bylo tenkrát. Dneska neseženete polo triko, které by vypadalo jako polo triko z 80. let. Mohou vypadat podobně, jako představa polo triček z té doby, ale všechno je jiné. To samé platí pro džíny a rozhodně to platí pro šortky, jak uvidíte ve filmu, protože tenkrát se nosily daleko kratší,“ vypráví Glicker. Běžně užívané materiály jako polyester, umělé hedvábí a nylon tvořily součást kostýmů „Prodlouženého víkendu” a dodaly jim vzhled a pocit skutečné módy 80. let.

Glicker úzce spolupracoval s Reitmanem, Winslet a Brolinem, aby vytvořil přesně takové kousky, které by hercům pomohly jejich postavy oživit a vyprávět příběh prostřednictvím kostýmů. Glicker předtím pracoval s Reitmanem na „Děkujeme, že kouříte” a „Lítám v tom” a s Brolinem na filmu „Milk”.

Adelin šatník o ní často vypovídá víc, než by sama řekla nahlas a její oblečení odráží její minulost a měnící se přítomnost.

„Adele trpí agorafobií, moc často neopouští dům a nachází se ve stavu, kdy hodnotí svou přítomnost a svoje místo ve světě, takže spousta jejího oblečení je ještě ze 70. let. Bylo zajímavé představovat si, jaký byl její život, jak romantický a jak to oblečení vypadalo, když si ho vzala na sebe poprvé. Její oblečení odráží současný stav jejího života, ve kterém mají místo věci, které jsou pohodlné, bezpečné a ošuntělé. Je tam ale pár kousků, které si Kate obléká, když jako Adele znovu objevuje svou smyslnost. Jsou to nádherné šaty, které jsme pro ni vytvořili, skutečně upnuté – a ona se v nich pohybuje jako bývalá tanečnice, velmi smyslně,“ dodává Glicker.

Téměř všechno oblečení Gattlina Griffitha bylo šité na zakázku. Vzhledem k tomu, že se děj odehrává v poměrně krátkém časovém období, musely na všech kusech jednoho oblečení chybět ty samé knoflíky nebo musely být ošoupané na stejných místech.

I Frankovo oblečení bylo jednoduché a přesné. „Úzce jsme spolupracovali s vězeňským systémem, abychom vytvořili přesně takové oděvy, jaké se ve vězení nosily. Vytvořili jsme všechna jeho trička přesně ve stylu vězeňských trik z 80. let,“ říká Glicker.

VÝROBA FRANKOVA KOLÁČE

Základním spojovacím prvkem minulosti a přítomnosti je Frankův koláč. Vytvořit přesnou kopii koláče, jak ho popisuje Joyce Maynard v Labor Day, by zvládl jen odborník. Jídelní stylistka Susan Spungen si rychle uvědomila, že Reitman určitě nepotřebuje výtvar z obálek časopisů. Koláč musel vypadat amatérsky a podomácku vyrobený. Spungen zkoušela podle receptu Maynard koláč za koláčem, ale stále to nebylo to pravé. Teprve poté, co jí Lianne Halfon poradila, aby „přemýšlela o lidovém, ne výtvarném umění“, se dostavil kýžený výsledek – perfektně neperfektní koláč, který Reitman hledal.

Na konci natáčení byl každý člen štábu expert na pečení koláče a Josh Brolin prohlašoval, že mu tak zachutnal, že si ho peče každý večer. Maynard se teď žertem představuje jako žena, která naučila Joshe Brolina upéct koláč.

Celý filmový štáb oslavil poslední den natáčení „Prodlouženého víkendu“ skvělými koláči všech představitelných chutí, každý s Frankovým podpisem - dírkami ve tvaru „A.“

© 2013 Paramount Pictures. All Rights Reserved.